

Hồi 39

Trùng Dương hòa hoãn đáp:

- Có gì mà chẳng biết sĩ diện? Âu huynh, chúng ta đều là giáo chủ của một phái, toàn là người có địa vị. Hôm nay với chuyện này chúng ta không thể dùng cách đấu loạn xạ như trả cháo heo mà quyết định được.

Hồng Thất Công liền phụ họa:

- Phải, phải! Lão độc vật, chúng ta không phải là con nít nhỏ, tỉ võ thì phải có lời đài, đấm đá nhau cũng phải có qui luật mới được chứ!

Chúng ta định xong qui củ rồi hãy đánh nữa, đấu bỏ mẹ nhau bảy ngày bảy đêm cũng không sao!

Hoàng Dục Sư bèn xen vào:

- Khoảng rừng này không phải là nơi thí võ, muốn so tài nhau ta hãy lên đỉnh Hoa Sơn tốt hơn.

Mọi người đều ứng tiếng tán đồng.

Âu Dương Phong đã sắp đặt trước ở cụm rừng này bao nhiêu cơ mưu. Nào ngờ mọi người đều muốn lên sơn đỉnh để so tài, bao nhiêu tâm cơ của y kể như đã bỏ!

Âu Dương Phong chỉ còn cách cười nhạt và nói:

- Được lắm, chúng ta cùng đi vậy!

Ngũ Bá đều dùng thuật khinh công, thân hình vút đi như năm vì sao xẹt, trong chớp mắt năm người đã đứng chót vót trên ngọn Hoa Sơn, trông nhỏ bằng năm ngón tay đang cử động.

Trên đỉnh Thái Hoa Sơn này, tuyết mịn mù, nên trời âm u buốt giá, tuyết đóng trên đỉnh núi một lớp dày hơn ba thước, gió rét căm căm, nếu là người thường chỉ trong vòng một giờ, nửa khắc là máu huyết đặc lại thành băng mà chết. Võ công của Ngũ Bá đến gần mức Lư Hỏa Thuần Thanh, cho nên đối với khí rét cắt da kia chẳng thấm vào đâu cả.

Hồng Thất Công vừa đến sơn đỉnh, dùng gậy trúc gõ lên mỏm đá và nói:

- Tới chỗ lời đài rồi! Lão độc vật, chúng ta tiếp tục đấu nữa!

Âu Dương Phong cười nhạt đáp:

- Được lắm! Lão ăn xin, Âu mỗ sẵn sàng hầu tiếp ngươi!

Trùng Dương vội giơ tay ngăn lại, bảo:

- Xin hai vị khoan đã, tại hạ có một lời muốn nói!

Chàng đứng xen vào giữa Âu Dương Phong và Hồng Thất Công, nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta đến đây, đều vì võ mà họp bạn nhau. Giữa chúng ta chẳng có ai thâm thù đại oán với nhau, cho nên tôi muốn trước khi mọi người so tài, nên ra một quy củ là:

Đấu nhau đến lúc đánh trúng được đôi phương thì thôi, tuyệt đối không được làm tổn hại một sợi lông một cọng tóc của đối thủ, nếu các vị bằng lòng giữ đúng quy luật ấy, bản đạo mới dám hầu tiếp, bằng không Vương mỗ chỉ còn cách từ tạ mà không dự vào.

Âu Dương Phong đôi mắt lục lạc chớp lia, định lên tiếng trả lời.

Đoàn Hoàng Gia và Hoàng Dược Sư đồng cười lớn, vỗ tay tán đồng và nói:

- Lời của Vương Chân Nhân rất phải, chúng ta đánh trúng được nhau thì ngưng tay kể như thắng vậy!

Hồng Thất Công cũng nói:

- Hay lắm, thí võ mà không được làm người bị thương, quy củ này từ xưa đến nay mới có một lần! Nay lão độc vật mi có đồng ý hay không?

Âu Dương Phong tuy không vừa ý, nhưng bốn người đều tán thành rồi, một mình sao phản đối được! Đôi mắt y lảo liên đảo tròn, đã nghĩ ra một chủ định ác độc, cười gian hoạt và đáp:

- Cũng được! Ta quyết chẳng làm tổn thương đến các ngươi một sợi lông nào cả.

Hồng Thất Công bắt bẻ:

- Mi có muốn chạm đến sợi lông cọng tóc của chúng ta đi nữa, nhưng lão độc vật nhà ngươi tài ba bao nhiêu mà làm được chuyện đó.

Trong Ngũ Bá chỉ có Hồng Thất Công luôn luôn tìm lời công kích Âu Dương Phong, đối chọi nhau chan chát, chẳng chịu nhường một lời.

Nguyên do, Hồng Thất Công tuy tánh nóng như lửa nhưng chánh trực, giao du rất rộng. Y biết rõ còn người Âu Dương Phong này khí lượng hẹp hòi, âm hiểm độc ác. Anh của Âu Dương Phong lúc trước cùng y chấp chương Bạch Đà Sơn, nhưng sau anh y bỗng ngã ra chết một cách mờ ám, theo mọi người đồn đại thì Âu Dương Phong và chị dâu y có chuyện lẹo tẹo với nhau.

Cho nên từ lâu Hồng Thất Công ghét cay ghét đắng Âu Dương Phong như kẻ thù, gặp mặt Âu Dương Phong là châm chọc ngạo chế chẳng chút nương tình.

Âu Dương Phong giận càn hông, chỉ muốn ra tay đập Hồng Thất Công cho hả giận.

Trùng Dương bèn khuyên dút:

- Chúng ta hôm nay vì võ thuật mà họp bạn, chẳng nên dùng lời hơn thua để kết thù.

Hiện tại chúng ta có năm người, hay là như thế này vậy Chúng ta rút tên bắt thăm, nếu ai rút trúng thì nảy ra đấu, hai người được quyền đem tất cả sở học ra, đấu nhau ba trận, nếu được hai trận thì kể như thắng cuộc, rồi tới hai vị khác rút thăm ra đấu, thắng bại phân xong rút thăm đấu chung cuộc! Phương pháp ấy quý vị thấy công bình hay không?

Mọi người ngẫm nghĩ giây lâu, thấy cách thức Trùng Dương nêu ra rất hay, đồng gật đầu đáp:

- Chúng tôi xin nghe theo ý kiến của Vương Chân Nhân.

Trùng Dương rút trong túi ra năm cây tăm trúc bằng nhau, chàng lại đưa năm cây tăm cho Hoàng Dục Sư, Âu Dương Phong, Hồng Thất Công và Đoàn Hoàng Gia bốn người đồng coi quạ

Mọi người đều nhìn nhận không có dấu hiệu gì khác.

Trùng Dương mới rút cây lông nhím trên đầu xuống làm dấu vào hai cây tăm, đoạn nắm chặt năm cây tăm trong tay, và kêu mọi người đến rút.

Để tỏ ra mình không có ý gian, Trùng Dương nhường cho mọi người rút trước, còn sót lại cây chót về phần của chàng.

Kết quả cuộc rút thăm:

Trùng Dương, Âu Dương Phong, Đoàn Hoàng Gia ba người rút nhằm chiếc tăm không có đánh dấu, Hồng Thất Công và Hoàng Dục Sư rút trúng hai cây tăm kia

Trùng Dương cười lớn và nói:

- Hay lắm, hai vị đem tuyệt học của mình ra để tranh phần thắng lợi vậy Bàn đạo may mắn hôm nay được chiêm ngưỡng tài năng của quý vị.

Hồng Thất Công và Hoàng Dục Sư hai người tiến bước ra trước.

Hồng Thất Công bèn lên tiếng:

- Hoàng huynh, trận đấu chúng ta đấu cách nào đây

Hoàng Dục Sư đáp:

- Chúng ta đấu quyền trước vậy

Hồng Thất Công cười ha hả và nói:

- Phải!

Nói xong, chàng cầm mạnh chiếc gậy trúc lên mặt đất tuyết, lại cười nói tiếp:

- Mời Hoàng huynh ra tay

Tức thì bóng xanh thoát một cái, Hoàng Dục Sư đã phi thân tiến tới dùng ngay “Lạc Anh quyền pháp” liên tiếp công ra “Vút! Vút!” bốn chiêu quái lạ, nhanh như bão táp mưa sa, tấn công Hồng Thất Công tới tấp.

Trùng Dương thấy Hoàng Dục Sư ra tay rất quái dị, trong nháy mắt đã công ra bốn chưởng nhanh lẹ vô cùng, đứng bên ngoài nhìn vào, mừng tượng như có bốn bàn tay cùng đánh ra một lúc.

Hồng Thất Công không chút bối rối, ung dung như thường, quay ngoắt một thế võ Thần Long Điều Vũ trong Giáng Long Thập Chưởng, đã đỡ hết được bốn chưởng của Hoàng Dục Sư một cách dễ dàng.

Thế võ ấy trừ Âu Dương Phong ra, Trùng Dương và Đoàn Hoàng Gia đều buông tiếng khen dồi

Hoàng Dục Sư đánh không trúng được địch thủ, đôi mày chàng liền cau lại, áp dụng ngay tuyệt kỹ của Lạc Anh Quyền, thân hình chàng tựa như lơ lửng ở nửa không, quay tròn như cánh chong chóng, quyền chưởng kín mít như mưa sa, quyền phong bay ra ào ào như cơn gió lốc, hai tay quyền múa vùn vụt trông mừng tượng như hoa anh đào rơi từng cánh.

Trùng Dương và Đoàn Hoàng Gia nhìn quên cả nháy mắt, còn đôi mày rậm của Âu Dương Phong chẳng ngớt nhíu lại, lúc thì nhăn trán múa tay, có khi lại vỗ đùi đánh đét, một mặt thì thương thức lối đánh kỳ ảo như sương như khói của Hoàng Dục Sư, cùng lối phản công trầm mạnh hào hùng của Hồng Thất Công, một mặt lại âm thầm nghiên ngẫm những tài nghệ đặc điểm của hai người, để lúc tới phiên mình hạ trận sẽ tìm sơ hở của đối phương tranh phần thắng.

Trùng Dương ngẫu nhiên quay lại thấy bộ tịch y như thế, cảm thấy rất buồn cười

Hồng Thất Công và Hoàng Dục Sư kẻ mau người chậm, quần nhau đã trên trăm hiệp.

Hoàng Dục Sư bỗng hú lên một tiếng lãnh lót rồi đem Tảo Diệp Thố ra sử dụng, thân hình chàng liền rùn xuống, thân nhanh tay quyền trở về vừa định vùng chân đá rạ

Nào ngờ Giáng Long chưởng pháp của Hồng Thất Công thiện lối đánh lấy công làm thủ, nếu kẻ địch tấn công thì với quyền pháp ấy công sẽ kín mít như tường đồng vách sắt, không một khe hở, nhưng nếu kẻ địch, ngưng tay, thế công hoặc thân chiêu biến thế, thì thế công của Giáng Long chưởng pháp sẽ bắt thần lộ liễu ra liền.

Hoàng Dục Sư lần đầu tiên mới đụng với Giáng Long Thập Bát Chưởng, nên chẳng biết hư thực ra sao, vừa thân Lạc Anh Quyền, thì Hồng Thất Công đã “hùm” một tiếng, tay trái liền gạt mạnh một cái, tay mặt đảo thành nửa vòng tròn theo thế Kháng Long Hữu Hối (rồng tù biết lỗi) đánh vút vào bả vai Hoàng Dục Sư!

Chưởng ấy quá đột ngột và nhanh chóng, Hoàng Dục Sư không ngờ đối phương xuất kỳ bất ý phản công thần tốc như vậy, liền dậm mạnh chân xuống

đắt dùng thân pháp Phiên Đảo Trùng Dương (liều rữ nghiêng ngả) nhẩy bật dậy. Tuy vậy cũng bị ngọn chưởng của Hồng Thất Công quét trúng vào gót chân, thân hình không gượng được văng bắn ra xa ngoài hai trượng.

Chân chàng vừa chạm đất liền dùng ngay thế Hoàn Kê Bộ (bước đi của con gà lạnh) gượng sức cho thân hình đứng ngay lên, dưới gót liền vang lên tiếng “rắc! rắc!”, và một tảng đá núi đã bị gót chân chàng dẫm bể nát rạ.

Những cao thủ danh gia lúc đấu nhau, chỉ một chút hơn kém nhau như hạt lúa đã kê như bị thua rồi!

Hoàng Dược Sư bèn vòng tay và nói:

- Thất huynh quyền pháp cao minh, Hoàng mỗ rất khâm phục.

Hồng Thất Công vội đáp lễ:

- Hoàng huynh nói chi thế, lúc nãy nhờ Hoàng huynh nương tay cho, Hồng mỗ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Âu Dương Phong thấy chưởng pháp của Hồng Thất Công như thế, thì kinh hãi trong lòng, tự nghĩ:

- Quyền pháp của lão ăn mày này sở trường ở môn cứng mạnh hùng hậu. Nếu lát nữa giao đấu với y, tất nhiên phải dùng lối đánh nhu trị cương, mới có thể thủ thắng y được.

Hoàng Dược Sư thua một trận, nhưng là một người kiêu ngạo không chịu phục ai, bèn nói:

- Thất huynh, về phương diện quyền thuật thì tiểu đệ cam chịu kém hơn vậy, trận kế tiểu đệ muốn cùng Thất huynh so tài khinh công, Thất huynh có bằng lòng chăng?

Hồng Thất Công cười lớn đáp:

- Lão ăn xin này thì chẳng dám từ chối ai điều gì cả, chỉ có sự cướp giật tâm huyết của người để làm của riêng hay âm mưu hại người khác, những hành vi bỉ ổi ấy, lão ăn mày thà chịu chết chứ không thềm làm.

Lời nói ấy lão dùng để ám chỉ Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong quắc mắt nhìn như muốn nuốt sống Hồng Thất Công vậy.

Hoàng Dược Sư lại nói:

- Tiểu đệ một đời mình rất thích nghiên cứu kỳ môn thuật số, bấy giờ tiểu đệ có một trò chơi nhỏ mọn này, mời Thất huynh xem đây.

Nói xong lôi trong túi ra năm tấm ba góc, nhưng loại tấm này khác hẳn với tấm tre của Trùng Dương lúc nãy, toàn làm bằng thép ròng.

Hồng Thất Công cười ha hả và nói:

- Đây là loại đinh dùng để đóng móng ngựa trên chiến trường, Hoàng huynh ở đâu mà có được loại ấy nhiều thế, thật là thần thông quảng đại!

Hoàng Dược Sư sầm nét mặt chẳng đáp lời, rút ra năm cây tăm thép nắm trong bàn tay, đoạn lật nhanh bàn tay vung ra một cái, tức thì năm cây tăm thép tựa như một chuỗi sao xẹt bay xa hơn hai trượng cắm phập xuống mặt đất tuyết, vừa vặn sắp thành hình một đóa mai năm cánh rất đều đặn.

Trùng Dương khen nức nở:

- Tuyệt quá! Thủ pháp ám khí thật là tuyệt.

Hoàng Dược Sư cứ một lần ném năm cây que thép, từng đọt từng đọt vung ra, mọi người nhìn thấy đôi mắt chàng không hề nháy, bước chân chẳng hề di động, cánh tay chẳng nhúc nhích, que sắt từ ngón tay chàng bắn ra, tựa như mũi tên lìa ná bay thẳng tắp trở ra vun vút không ngớt, thời gian không đầy một tuần trà, trên mặt đất tuyết bốn mươi lăm que thép cắm thành một hàng hoa mai năm cánh ngay ngắn như cán bút, những que thép đen nhánh in rõ lên nền tuyết trắng phau, trông vô cùng đẹp mắt.

Cái khó ở chỗ là que nào que nấy ghim lên mặt đất tuyết sâu cạn một cỡ như nhau, dù cho nông phu sành nghề cấy lúa, cũng khó mà cắm đều đặn như vậy được.

Hồng Thất Công trong lòng hết sức khâm phục.

Hoàng Dược Sư cắm bốn mươi lăm mũi thiết tăm thành hàng lối xong, bèn xoa tay và quay sang bảo Hồng Thất Công:

- Thất huynh, tuy những cánh mai hoa tăm kia tiểu đệ bày không ra hình dáng gì cả, nhưng cũng khá tạm để chúng ta làm chỗ so tài vậy.

Lời nói tuy rất bình thản nhưng trong lòng Hoàng Dược Sư rất dương dương tự đắc.

Trong ngành võ, có lối đấu như Mai Hoa Thung, Thanh Trúc Thung đều dùng cừ tre để cắm làm “thung”, và loại cừ tre dù ít dù nhiều cũng có một sức bật trở lại, có thể mượn sức để dùng sức mà nhảy chuyền từ bộ “thung” này qua bộ “thung” khác.

Hoàng Dược Sư thì trái lại dùng tăm sắt cắm lên mặt đất tuyết để bày trận mai hoa, mà tánh chất của tăm sắt cứng rắn, tuyệt đối không có sức bật, khó mà mượn sức. Và lại những tăm sắt ấy là loại đinh dùng để đóng móng chiến mã nhọn bén vô cùng. Nhảy lên những đầu tăm ấy để so tài phải tiểu tâm dùng thuật khinh công khí, và thân pháp của người ấy phải ít nhất vào hạng thượng đẳng tuyệt thủ mới dám bước lên, nếu dưới chân hơi nặng một chút tất bị ngọn tăm đâm thủng bàn chân.

Hồng Thất Công cũng tự hiểu thuật khinh công của mình không bằng Hoàng Dục Sư, và trận Mai Hoa Thiết Tăm này khó mà thắng nổi đối phương. Chẳng qua đối phương đã bày xong trận chiến rồi, mình cũng khó mà từ chối được.

Hồng Thất Công chỉ còn cách giữ vẻ thản nhiên và nói:

- Tốt lắm! Gã ăn mày này xin xả thân để hầu tiếp quân tử vậy

Hoàng Dục Sư nhún chân một cái, thân hình đã nhẹ phiêu phiêu đáp lên trận “Mai hoa tăm”. Chân chàng đạp vào vị “Khảm”, rồi bước sang cung “Ly”, chiếm vị trí “Luống Hỏa” ở hướng Nam.

Hồng Thất Công cũng thoát nhẹ thân mình kêu “vù” một tiếng, cũng theo chân bay lên trận “Mai hoa tăm”.

Chân Hồng Thất Công đạp vào cung “Chấn” chiếm vị trí “Át Mộc” của hướng Đông.

Hai người vòng tay nói xong một tiếng “mời”.

Tức thì Đông Tà và Bắc Cái thân hình thoăn thoắt nhảy tới bước lui, bắt đầu một cuộc tấn công lẫn nhau rất kịch liệt trên những cây tăm bằng sắt nhọn lều lều ấy

Hoàng Dục Sư vẫn áp dụng Lạc Anh chương pháp của mình và chương pháp đem dùng trên trận Mai Hoa Tăm uy lực đã khác hẳn lúc này

Về môn khinh công thì trong Ngũ Bá Hoàng Dục Sư đứng vào Nhất Tuyệt, mà Lạc Anh chương là một pho chương pháp hư nhiều hơn thực, lệ làng uyển chuyển nên một khi đem dùng trên trận Mai Hoa Tăm này, sự lợi hại tăng lên thập phần.

Còn Giáng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công thì trái lại, vì pho chương pháp ấy đem áp dụng trên đất bằng thì hiệu lực vô cùng tận. Nhưng nếu đem dung hòa với trận pháp khinh công trên trận Mai Hoa Tăm này là cả một thiệt thòi lớn lao, một bên sở trường một bên sở đoản, xê xích nhau một trời một vực.

Hai người quay quần nhau trên Mai Hoa Tăm hơn sáu chục hiệp.

Hồng Thất Công dần dần đã thấy kém thế hơn.

Lạc Anh quyền của Hoàng Dục Sư chiếm được ưu thế, quyền pháp càng thêm biến hóa trùng trùng điệp điệp, lớp lớp bay ra, chương cũng lệ làng như cá quẫy trên sóng, thoăn thoắt như én vút từng không, còn Giáng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công chỉ còn đủ sức đỡ mà chẳng có công sức.

So với tình thế dọc ngang như ý ở trận trước thật là khác hẳn.

Âu Dương Phong thấy thế trong lòng rất khoái trá và nghĩ thầm:

- Chẳng gì hay bằng là Hoàng Dục Sư cho lão ăn mày thúí ấy một chương lộn mè trên Mai Hoa Tăm, để cho đám que sắt ấy đâm lủng cả mình mấy lão, ít

nhất lão cũng biến thành kẻ tàn phế, thì mình đỡ bớt đi một tên cường địch đoạt kinh!

Âu Dương Phong ngoại hiệu là Tây Độc, suốt đời lấy việc giáng họa di hại cho người làm điều thích ý. Bất luận kẻ ấy là bạn hay thù, đều đối xử một dạ độc địa, nếu có cơ hội

Lão mong mỗi giữa Hồng Thất Công và Hoàng Dục Sư, một trong hai người bất kỳ là người nào bị trọng thương không chỗi dậy được để lão ta bớt đi một hay kinh địch.

Trong trận, Hồng Thất Công thấy Giáng Long Thập Bát chương của mình đem dùng trên trận Mai Hoa Tăm này kém thế rất nhiều, dù thua đi trận này, cũng chẳng qua cùng Hoàng Dục Sư thủ hòa nhau, nhưng háo thắng là một cốt tủy của con người, Hồng Thất Công chưa phải là hạng thánh hiền, làm sao tránh khỏi thất dục của thường tình được.

Bèn rú lên một tiếng lãnh lót, gót chân điểm nhẹ lên Mai Hoa Tăm, dùng lối đánh nhanh để đương cự lại Lạc Anh Quyền của Hoàng Dục Sư.

Hoàng Gia buột miệng kêu lên:

- Ủa! Cửu Tuyệt Thần Quân sao lại biết chương pháp của Đào Hoa Đảo Chúa nữa

Thì ra pho quyền của Hồng Thất Công vừa sử dụng kia chính là Yến Song Phi, hoàn toàn mô phỏng theo thế con chim én lúc rời ổ, xòe cánh lượn quanh nền trời mà chế biến thành pho quyền ấy. Tổng cộng có ba mươi sáu đường thân pháp, nếu là người có nội công tinh tuấn thì có thể trong một hơi thở dụng đủ ba mươi sáu đường tuyệt kỹ ấy

Nên rõ là võ công của Ngũ Bá mỗi người có một sở trường đặc biệt và nếu luận về bản lĩnh giữa Hoàng Dục Sư và Hồng Thất Công thì công phu bên ngoài như quyền cước, sức lực thì Hoàng Dục Sư kém thế hơn Hồng Thất Công, nhưng nếu về thuật khinh công đề khí thì Hồng Thất Công thua xa Hoàng Dục Sư vậy

Pho Yến Song Phi thân pháp, nếu đem ra đối phó với Âu Dương Phong, Đoàn Hoàng Gia thì còn họa may có chút hiệu lực, nhưng nếu đem ra để chống Hoàng Dục Sư thì có khác nào một tòa tiểu sơn so bì với một hòn núi cao

Nên Yến Song Phi của Hồng Thất Công vừa đem ra áp dụng thì Hoàng Dục Sư đã cười lên ha hả, rồi đảo ngược Lạc Anh Quyền từ thế nhẹ ra thế nặng. Lúc này thì năm hư một thực hoặc tám hư một thực, thì bây giờ trái lại năm thực một hư, tám thực một hư, mỗi quyền mỗi chương phát ra đều kẹp theo một sức gió mạnh bạo tương tự như Giáng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công lúc này

Hồng Thất Công cả kinh chưa kịp phản ứng, thì bỗng thấy một chương của Hoàng Dục Sư chém vụt trở lên.

Hồng Thất Công vừa định vung tay đón lại

Hoàng Dược Sư bèn lật tay cuốn lại đè lấy cánh chỏ của đối phương xuống, rồi lẹ như chớp xoay tay đẩy mạnh trở ra

Hồng Thất Công giống như Hoàng Dược Sư khi nãy, bay tuốt ra ngoài hai trượng xa.